

ע"פ 17747/11/18 - יוסף יחיאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 17747-11-18 יחיאל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער יוסף יחיאל
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נאיל מהנא) בהמ"ש 3188-09-18 מיום 21.10.2018.

הבקשה להארכת מועד להישפט

1. ביום 16.9.2018 הגיש המערער לבית-המשפט קמא בקשה להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס, שעניינה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, שתועדה באמצעות מצלמת א/3 (המ"ש 3188-09-18). העבירה המדוברת בוצעה ביום 12.6.2017. בבקשה טען המערער כי לא ידע אודות הודעת תשלום הקנס ונודע לו עליה רק בעקבות דרישת חוב מהמרכז לגביית קנסות. עוד נטען כי במועד הרלוונטי רעייתו של המערער היא שנהגה ברכב. לפיכך, ונוכח הטענות הנוגעות לאמינותן של מצלמות א/3, טען המערער שמן הראוי להאריך לו את המועד להישפט בגין הדו"ח האמור.

2. המשיבה התנגדה לבקשה. המשיבה טענה כי מדובר בעבירה שבוצעה עוד ביום 12.6.2017, וכי הודעת תשלום הקנס נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער במשרד הפנים, וזו חזרה בציון "לא נדרש", המהווה אישור מסירה כדין.

ההחלטה מיום 21.10.2018

3. ביום 21.10.2018 החליט בית-המשפט קמא לדחות את הבקשה להארכת מועד להישפט, לאמור:

"למבקש נשלחה דבר דואר בדואר רשום, לכתובתו הידועה. על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד-1974, על המבקש להוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו, ולא עקב הימנעותו מלקבלה. המבקש לא הוכיח זאת והדואר חזר מהסיבה 'לא נדרש'. בנוסף, אין בפי המבקש טענות הגנה מספיקות על מנת להצדיק הארכת המועד להישפט. בנסיבות אלה, הבקשה נדחית".

4. על החלטה זו הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

5. ב"כ המערער טען כי המערער מעולם לא קיבל את הדו"ח לידי; כי אישור המסירה אינו מספק; כי רעייתו של המערער היא שנהגה ברכב בזמן הרלוונטי; וכי קיימות טענות בנוגע לאמינותן של מצלמות א/3. שילובם של אלו מצדיק, לטענת ב"כ המערער, את קבלתו של הערעור.

6. מנגד, ב"כ המדינה טענה כי יש לדחות את הערעור. לעמדתה, לא נפל כל פגם באישור המסירה. כמו כן, לטענתה, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה גורם לכך שקשה להבין כיצד רעייתו של המערער זוכרת שהיא זו שנהגה ברכב בזמן הרלוונטי.

דין והכרעה

7. דין הערעור להידחות. שתיים הן הסיבות שיכולות לעמוד בבסיסה של החלטה בדבר הארכת מועד להישפט: האחת, כי הייתה סיבה מוצדקת לכך שהבקשה לא הוגשה במועד (כלשון החוק: "שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה"). השנייה, כי הדבר דרוש למניעת עיוות דין (כלשון החוק: "מנימוקים מיוחדים אחרים"). ראו סעיפים 230, 229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

8. בפסק-דינו של בית-המשפט העליון בהלכת **סאלם** (רע"פ 8427/17 (2018)) נקבעו הכללים המשפטיים המנחים בסוגייתנו. באשר לתנאי הראשון (שעניינו סיבה מוצדקת לאי-הגשת הבקשה במועד) נפסק בעניין **סאלם** כדלקמן:

"לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקסד"פ... כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים. טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין... גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיוצ"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים" (שם, בפסקאות 34-35 לפסק-הדין).

9. באשר לתנאי השני (שעניינו מניעת עיוות דין) נקבע בהלכת **סאלם** כי:

"אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין... בעניין סמארה [רע"פ 8626/14] טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן 'תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגיש התצהיר מה היו מעשיו... כשנה טרם הגשתו של התצהיר'" (שם, בפסקה 37 לפסק-הדין).

10. בהתאם לכללים משפטיים מנחים אלו, דין הערעור להידחות, ואין עילה להתערב בהחלטתו של בית-המשפט קמא שלא ראה מקום לקבל את בקשת המערער להארכת מועד להישפט.

11. הודעת תשלום הקנס נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער במשרד הפנים, והמערער לא הצביע על כל פגם שנפל באישור המסירה, זולת אמירה כללית לפיה לא קיבל את דבר הדואר (אישור המסירה הועמד לעיוני, והוא כולל את כתובתו של המערער, חתימתו של הדואר, תאריך החתימה, וכן חותמת וסימון "לא נדרש". בנוסף, הוצג תדפיס מעקב משלוחים מקוון). תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 קובעת את "חזקת המסירה", ולפיה בעבירות תעבורה כגון זו שבענייננו "רואים את... ההודעה לתשלום קנס... כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

12. תקנה זו קובעת כי משנשלחה הודעת תשלום הקנס בדואר רשום אל המערער, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם אם דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", אלא אם כן יוכיח המערער "שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". מהלכת **סאלם** הנ"ל עולה כי סתירתה של חזקת המסירה האמורה לא תיעשה באמצעות העלאת טענה בעלמא כי המערער לא קיבל את דבר הדואר, אלא הדבר טעון ראיה ותימוכין. בענייננו, תימוכין מעין אלו לא נמצאו, שכן כל שטען המערער הוא שלא ידע אודות הדו"ח. כאמור, מהפסיקה עולה שאין די בכך.

13. כמו כן, תצהירה של רעייתו של המערער נחתם ביום 6.9.2018 והוא עסק בעבירה שבוצעה ביום

12.6.2017. המדובר בתצהיר לאקוני ועל-כן, בדומה לעניין **סמארה** הנ"ל (רע"פ 8626/14), אין בתצהיר לאקוני מעין זה כדי לבסס חשש לעיוות דין. וראו גם דברי כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 9580/11 **יוסף נ' מדינת ישראל** (2011):

"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו הייתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים" (שם, בפסקה ה להחלטה).

14. אף הטענה (עליה חלקה המדינה) בנוגע לאמינותה של מצלמת א/3 היא טענה שאין בה כדי להקים בענייננו חשש לעיוות דין, משמדובר בעבירה שבוצעה לפני זמן רב (ביום 12.6.2017), כאשר הטענות בסוגיה הועלו לראשונה רק ביום 16.9.2018, למעלה משנה לאחר ביצוע העבירה. וראו עמדתי בעפ"ת 7334-12-18.

15. מטעמים אלו, הערעור נדחה.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' אדר ב' תשע"ט, 14 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.